

“O NADAL DE BEGONTE”

XLIX CERTAME NACIONAL DE POESÍA SOBRE O NADAL, 2024-2025

O NADAL EN BEGONTE

En Begonte brilla a estrela,
no ceo alto, pura e bela.
As casas locen luz e cor,
o Nadal chega cun fervor.

Os nenos cantan con dozura,
na praza baila a brisa pura.
O río Ladra vai soñar,
coa neve branca a brillar.

No belén vivo, tradición sincera,
Agroma a fe, florece a cultura.
Os pastores, coas súas ovellas,
guían a maxia das estrelas.

Hai panxoliñas que o vento leva,
un lume quente que todo ateiga.
Begonte enche o corazón,
cun Nadal cheo de emoción.

Os campos fríos, a lúa clara,
promesas novas na noite ampara.
E mentres soa o alegre cantar,
Begonte vive: o Nadal é fogar.

LENDAS DO NADAL

En Begonte, terra chairega e nobre,
onde o vento canta e a alma se cobre.
Chega o Nadal cunha luz dourada,
bordando os días de prata encantada.

Nas veigas dorme a brétema fría,
mentres as campás anuncian alegría.
No río Ladra, espello de ouro,
reflicte un ceo de paz e tesouro.

Contan os vellos unha vella historia,
de estrelas que baixan con luz e memoria.
No chan de Begonte, tecen fulgores,
agasallando soños e fervores.

Unha nena, inocente, de ollos profundos,
escoita os ecos doutros mundos.
Din que un pastor, nunha noite serena,
viu un anxo aliviando a súa pena.

E así, Begonte, na noite escura,
celebra o tempo coa súa dozura.
Lendas que viven, que nunca fenecen,
pois na memoria sempre permanecen.

BEGONTE, NA MEMORIA

No corazón de Begonte, renace o lume,
no ano setenta e dous, revive o costume.
O crego Guizán, co pulso divino,
esculpiu o Belén con amor peregrino.

Entre figuras de luz, sorría o Nadal,
e a terra cantaba o seu canto inmortal.
Mais o silencio nunca enchía o lugar,
xurdiron Os Tupy's, e a música a soar.

Primeiro acorde dun pobo en canción,
os ventos levaban a súa emoción.
Begonte bailaba, a súa voz crecía,
a historia cantada nunha melodía.

Agora as xentes, de aquí e de alén,
no frío do inverno, veñen ver o Belén.
Con luces que brillan, coa paz a nacer,
en cada ollada hai un novo querer.

Nas mans humildes que tecen a paz,
Begonte revive, o Nadal é veraz.
Os días percorren, mais queda a esencia,
do amor labrego, a súa persistencia.

Porque un pobo unido, coa alma en canción,
gardará sempre viva a súa tradición.
Recordos do pasado, latentes no corazón,
tecerán un futuro cheo de emoción.

NUN ANO DE BEN, NACEU O BELÉN

En Begonte, terra ben galega,
onde o Ladra murmura e prega,
nace o Belén, arte sen par,
soño dun crego, alento de fogar.

Corría o ano setenta e dous,
naceron os Tupy's cun alegre son.
Bailaron veciños, Begonte danzou,
e unha estrela no Belén brillou.

Un Belén vivo, cheo de tradición,
figuras que falan ao corazón.
Feito de mans, de lume e paixón,
espello fiel da nosa nación.

De avós a netos, a luz nunca apaga,
cada Nadal, a historia se agranda.
O pobo, unido, no tempo creceu,
e o Nadal en Begonte máis luz acendeu.

Con cada visita, un anaco de lar,
Begonte é memoria que sabe gardar.
Que sigan as festas, as gaitas soar,
que o Ladra murmure no frío luar.

E así, cada ano, co corazón aberto,
o Nadal en Begonte será sempre concerto,
alma da terra, faro e unha estrela,
un lazo eterno que nunca desafibela.